

Jera en het tijdperkenlabyrint

Jera en het tijdperkenlabrynt

Ella Sovulo

Auteur: Ella Sovulo
Omslagontwerp: Ella Sovulo
ISBN: 9789402151831
© 2016 Ella Sovulo
www.sovulo.com

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1.....	7
De verloren geschiedenis.....	9
Op weg.....	13
De oude monnik.....	16
Naar het kasteel.....	21
Hoofdstuk 2.....	25
De tovenaar.....	27
Een magisch ritueel.....	30
Het tijdperkenlabyrint.....	34
Hoofdstuk 3.....	41
Een reisgezel.....	43
Tussen de bedelaars.....	50
Het kruisleger.....	54
Hoofdstuk 4.....	65
Vreemde eend in de bijt.....	67
De immigratieprocedure.....	73
Hotel De Tulp.....	79
Hackers.....	85
Betragt!.....	93
Hoofdstuk 5.....	97
De Romeinse wachters.....	99
Ontmoeting met de Bataven.....	105
De volksvergadering.....	110
De werkplaatsen.....	116
Op de vlucht.....	122

Hoofdstuk 6.....	131
De herders.....	133
De abdij.....	136
Tijdrekening.....	141
Van Leliëndaal tot Weeldestein.....	149
Hulp van een kruidenvrouw.....	158
Hoofdstuk 7.....	163
Het weeshuis, de markt en de haven.....	165
Winter aan de grachtengordel.....	171
Het buitenhuis in de polder.....	179
De priesteres.....	183
Nieuwe maan.....	188
Hoofdstuk 8.....	195
Het winkelcentrum.....	197
Maatschappelijke revoluties.....	203
Het café.....	213
Noodweer.....	216
Hoofdstuk 9.....	221
Jera's ervaringen.....	223
Kuros aan het woord.....	228
Naar huis.....	234

Hoofdstuk 1

De verloren geschiedenis

Het was vrijdagmiddag, het laatste uur van de schooldag. De zesde klas van de Steenkerkse lagere school was bezig met een rekenopdracht. Er hing een lome sfeer in de klas. Jera kon de concentratie niet goed meer opbrengen. Hij zag er wat verwilderd uit met zijn iets te lange bruine haar dat voor zijn ogen hing en zijn wijde trui die hem een beetje van de schouder was gezakt. In gedachten was hij al op weg naar huis, toen een meisje in de schoolbank voor hem ineens een vraag aan de meester stelde. Met zijn alerte groene ogen keek hij op van zijn werk en hij legde zijn griffel neer.

“Waarom krijgen wij eigenlijk geen geschiedenis, meester?” vroeg zijn klasgenote.

“Hoe kom je daarbij?” vroeg de meester.

“Mijn opa heeft verteld dat hij vroeger een vak op school kreeg dat geschiedenis heette, waarbij hij dingen over het verleden leerde.”

“En kan jouw opa zich nog iets herinneren van de geschiedenislessen?” vroeg de meester.

“Nee. Mijn opa herinnert zich alleen dat hij het vak kreeg op school. Hij is vergeten wat hij heeft geleerd. Hij zegt dat niemand er meer iets van weet.”

“Jij vraagt naar iets heel raadselachtigs. Geleerden deden ooit onderzoek naar het verleden, door oude teksten te bestuderen. Maar de oude teksten en de boeken van de geleerden zijn onder vreemde omstandigheden allemaal verloren gegaan en niemand heeft iets van de

geschiedenis onthouden. Het is onverklaarbaar. We weten niet wat er gebeurd is. Nu hebben we alleen nog onze eigen herinneringen en de verhalen van onze ouders en grootouders, maar de geschiedenis gaat niet verder terug. Daarom is het geen vak meer op school. En daarom moeten we nu weer verder gaan met andere vakken.”

“Mijn opa zei dat er vroeger ook een jaartelling was. Maar hij kan zich de jaartallen niet meer herinneren,” hield het meisje vol.

“Ja, dat heb ik ook eens gehoord,” zei de meester, “dat de jaren vanaf een bepaald moment geteld werden. Misschien is er op een dag iets bijzonders gebeurd wat als beginpunt is genomen. Wat dat was? En hoe lang geleden? Niemand weet het... Maar nu moeten jullie echt weer verder met jullie rekensommen.”

Hij keek de klas even streng aan en begon toen in de la van zijn lessenaar te grabbelen. Hij haalde er tabak uit tevoorschijn en propte zijn pijp ermee vol. Hij stak hem aan en blies kringetjes rook over de hoofden van de kinderen uit. Door de ramen van het klaslokaal, die zo hoog zaten dat je alleen de bergtoppen in de verte kon zien, staarde hij naar buiten.

De volgende avond stond Jera in de boomgaard achter het huis om appels te plukken voor het avondeten. Wat een geheimzinnig verhaal is het toch! dacht hij. De herinnering aan het gesprek op school speelde zich in zijn hoofd af als een film. Terwijl hij langzaam ontwaakte uit zijn dagdroom, plukte hij nog twee appels en legde ze in de rieten mand die voor hem op de grond stond. De meester had geen verdere vragen meer beantwoord, maar het raadsel van de verloren geschiedenis liet Jera niet los. Ik

moet er zodadelijk aan tafel nog maar eens naar vragen, dacht hij. Hij dekte de mand toe met een theedoek en liep naar het huis. In de keuken stond zijn moeder gebogen over een grote gietijzeren pan. De houtkachel waar de pan op stond verspreidde een behaaglijke warmte in de keuken. Jera's vader zat te knikkebollen in een schommelstoel in de hoek van de kamer met zijn voeten op een stoof, een kacheltje dat werd verwarmd door een paar gloeiende kooltjes. Zijn broertje Lucas zat aan de houten keukentafel met de kat op schoot. Hij streelde het dier zachtjes. Luidruchtig deed Jera zijn klompen uit en zette ze met een bonk op het rekje onder het afdakje bij de deur. Zijn moeder keek op. Ze fronste even haar wenkbrauwen en glimlachte toen. “Ha, fijn,” zei ze, “je hebt appels geplukt.”

“Eten we vandaag hete bliksem?” vroeg Lucas. Hij was dol op de stampot met appel, stoofpeer en ui.

“Ja Lucas, je mag wel even helpen met appels schillen. En wil jij de tafel dekken, Jera?”

Jera rammelde in de bestekla en haalde de borden voor het avondeten uit de kast. Ze maakten een schrapend geluid terwijl hij ze één voor één onder de stapel met ontbijtborden vandaan schoof. Zijn vader werd wakker van het rumoer in de keuken en kwam langzaam omhoog uit zijn schommelstoel.

“Hmmm! Dat ruikt lekker,” zei hij, terwijl hij aan tafel ging zitten.

Even later zette Jera's moeder de pan met hete bliksem op tafel. “Tast toe,” zei ze, “en eet smakelijk!”

Zal ik er weer over beginnen, of niet? dacht Jera in zichzelf. De dag ervoor hadden zijn ouders zijn vraag weggevuurd.

“Ik zou zo graag willen weten in welk jaartal we leven,” zei Jera plompverloren.

“Ach Jera, dat heb je gisteren ook al gevraagd,” zei zijn moeder.

“Maar...” begon Jera opnieuw, “vinden jullie het dan niet jammer dat we niet meer weten in welke tijd we leven?”

Zijn vader zuchtte. “Dat alle kennis over onze geschiedenis verloren is gegaan, is heel jammer, maar daar kan niemand wat aan doen.”

“Wat is er dan gebeurd? Hoe is het gebeurd?” vroeg Jera.

“Dat weet niemand,” zei zijn vader. “Het heeft geen zin om je bezig te houden met vragen waar je het antwoord toch niet op zult vinden. Jouw nieuwsgierigheid brengt je nog eens in de problemen.”

“Dat jullie je er zo makkelijk bij neerleggen...!”

“Niet zo brutaal Jera!” zei zijn moeder. “We houden er nu over op.”

Weer heb ik me de mond laten snoeren, dacht Jera.

Na het eten moesten Jera en zijn broertje meteen gaan slapen. Zijn ouders maakten het ook niet laat. De avonden begonnen al flink koud te worden. De kachel stookten ze alleen voor het eten. Kort daarna gingen ze naar bed om zich onder de dekens warm te houden. De bedstede waarin Jera samen met Lucas sliep, bevond zich in de woonkamer in een wandkast met deurtjes. Het bed was precies groot genoeg voor hen beiden. Jera lag te woelen en kon de slaap niet vatten. Hij dacht aan een oud gerucht. Een vriend had hem er die ochtend aan herinnerd en ze hadden er toen om gegrinnikt. “Je weet toch wat ze zeggen? Dat er een tovenaars woont in de bergen, in het

kasteel vlakbij de bergpas? Misschien moet je hem eens naar de verloren geschiedenis vragen!”

Maar wat als het waar is? dacht Jera nu opeens. Misschien kan die tovenaar me inderdaad wel helpen. Ik kan het wel aan mijn ouders blijven vragen, maar dat leidt nergens toe. Tovenaars weten alles! Hij werd opgewonden over zijn nieuwe idee. Ja, hij ging het de tovenaar vragen! Meteen morgenochtend. Dan kon hij voor het avondeten terug zijn. Zo'n lange wandeling zou het toch niet zijn naar boven? Hij viel in een diepe slaap, gerust omdat hij een beslissing genomen had.

Op weg

Jera werd wakker van het gekraai van een haan. Zijn broertje lag nog naast hem te slapen. Zijn ouders zouden ook nog wel in bed liggen. Zij waren op zondag nooit zo vroeg. Zachtjes, om zijn broertje niet te wekken, duwde hij een deurtje van de bedstee open en gleed uit bed de woonkamer in. Snel deed hij zijn kleren aan: kniekousen, een donkergrijze driekwart broek, opgehouden door bretels over een wit linnen mouwhemd en een donker-groene wollen trui. In de keuken ging hij op zoek naar brood. Uit een van de keukenkastjes nam hij een knapzak en vulde die met een stuk brood en een appel. Op het leitje dat gebruikt werd om het boodschappenlijstje op te schrijven, maakte hij een berichtje voor zijn ouders. Hij schreef dat hij de tovenaar op de berg om raad ging vragen en dat hij voor het avondeten weer terug zou zijn. De lei legde hij op de keukentafel. Toen liep hij naar de achterdeur en pakte zijn jas. Hij wilde zijn klompen aantrekken, maar aarzelde. Nee, voor zo'n lange

wandeling kon hij beter zijn goede leren schoenen aantrekken. Hij liep terug naar de woonkamer en trok zijn leren schoenen aan. Nu was hij klaar om te gaan.

Hij verliet het huis en sloeg een weg in naar het hoger gelegen deel van het dorp. De knapzak had hij aan zijn broekriem vastgemaakt, zodat hij zijn handen vrij had. Bij de kerk bleef hij even staan om van het uitzicht te genieten. Het dorp en de weilanden lagen er vredig bij. De zon kwam op vanachter de huizen. In het westen lagen de bergen, waarvan de toppen al werden beschenen. Jera stak het kerkhof over en sloot het hekje achter zich. Voor hem lag de weg die tussen de weilanden omhoog liep in de richting van de beboste hellingen. Het grazende vee leek te zweven in een dun laagje mist dat over de velden hing. Zonnewarmte verdampte langzaam maar zeker de nevels. Het was een heerlijke wandeling. Na een tijd bereikte Jera de bosrand. Hier was hij nog nooit alleen geweest. De kronkelende bosweg leidde gestaag naar boven en urenlang wandelde hij tussen berken, beuken, esdoorns en kastanjes. Het was goed te zien dat de herfst zijn intrede gedaan had. De bladeren kleurden al bruin en geel en rood. Hoger op de hellingen stonden geen loofbomen meer, maar alleen dennen en sparren.

's Ochtends was hij nog mensen tegengekomen onderweg: voornamelijk jagers en houtsprokkelaars en een enkele reiziger. Nu werd het steeds rustiger op de weg. Te zien aan de stand van de zon was het al middag. Toch had hij het gevoel dat hij er nog lang niet was. Hij hoopte maar dat zijn ouders het zouden begrijpen als hij wat later terug was. Hij wilde niet opgeven, nu hij al zo ver gekomen was. Hij pauzeerde even om iets te eten en wandelde toen weer lange tijd door het bos. Zo nu en dan was er een

smal zijpad dat een andere richting opging, omhoog of omlaag, naar links of naar rechts. Omdat er meestal niet bij aangegeven stond waar het pad naartoe leidde, leek het Jera verstandiger om op de hoofdroute te blijven. Echter, toen boven de toppen van de bomen de schemering inviel, begon hij te twijfelen.

Ik haal het niet meer! dacht hij geschrokken. Nu het donker begint te worden is het te gevaarlijk om door te lopen. Wat moet ik doen? Jera dacht diep na. Was hij daarnet niet een zijpad gepasseerd waar een wegwijzer bij stond? Uit gewoonte had hij de hoofdweg gevolgd. Nu leek het hem een idee terug te lopen om te kijken waar het zijpad heen ging. Misschien woonden er mensen die hem konden helpen. Hij liep terug en vond al gauw de aanwijzer die hij zocht. De rode letters waren verveerd. 'Kloster van Sint Hieronymus', stond er. Een klooster! Daar woonden vast mensen die hem konden helpen! Vol goede moed sloeg hij het pad in. Het liep met een bocht om een hoge heuvel heen en leidde toen naar beneden. Ineens was het landschap weids en open. Zelfs in de schemering zag Jera beneden zich de prachtige vallei, waar kleine stroompjes doorheen liepen. Het mooie uitzicht en het extra beetje licht gaven hem hoop dat het goed zou komen. Hij volgde het pad naar beneden en in de verte verschenen de contouren van een gebouw. Het maakte een verlaten indruk. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het voor een groot gedeelte verwaarloosd was. Was het wel bewoond? Hij liep eromheen. Er brandde nergens licht. Of toch wel? In een uitbouwsel dat leek op een nis, zat een klein raampje waar een zwak licht door scheen. Vlug liep Jera erheen. Om de hoek bevond zich een langere zijde van de nis, waar een houten deur en nog een groter

raam in zaten. Het raam zat te hoog om er doorheen te kunnen kijken. Jera klopte aan met de deurklopper. Er werd niet opengedaan. Jera klopte nog eens aan. Toen hoorde hij gestommel. De deur ging op een kier open.

De oude monnik

“Wat moet dat?” klonk een barse oudemannenstem. Jera voelde zich even van zijn stuk gebracht. Hij zei niets.

“Ik zie niets en ik hoor niets,” mompelde de man, terwijl hij de deur al weer dicht wilde doen.

“Nee, wacht!” riep Jera. “Ik ben verdwaald en ik heb hulp nodig!”

Het gezicht van de oude man verscheen om de deur, die nu iets verder open ging. Hij had lang grijs, krullend haar en een getekend gezicht met veel rimpels.

“Een kind?!” Zijn norse gezicht kreeg een verbaasde uitdrukking. “Verdwaald, zeg je? Waar moet je heen?”

“Ik ben op weg naar de tovenaar op de berg. Maar het is donker geworden en ik durf niet verder...”

De man had de deur eindelijk helemaal opengedaan. “Kom maar even binnen,” zei hij. “Anders wordt het alleen maar koud in huis. Volgens mij vertel je me een raar verhaal, maar we gaan er even bij zitten.”

De man liep krom. Hij schoof een stoel aan voor zijn gast. Jera kwam schoorvoetend de kamer in. De man draaide zich moeizaam naar hem toe. “Neem plaats,” zei hij. Hij was kortaf, maar de barsheid was van zijn gezicht verdwenen. Zijn woning bestond uit de nis en een gedeelte van een kamer met een hoog plafond. Dit gedeelte omvatte een enorme open haard en had ooit bij een keuken gehoord, te oordelen naar de vele potten en

pannen op de schoorsteenmantel. De nis was een uitbouw met een laag dak. De raampjes en de deur leken er later in te zijn gezet. Blijkbaar was de haard het enige deel van de keuken dat de man bij zijn woning had betrokken, want door een gemetselde muur was de verbinding met de oorspronkelijke keuken verder voor het grootste deel afgesloten. De woning op zichzelf was een raar allegaartje, maar ze was gezellig ingericht met comfortabele stoelen. Er lagen schapenvachten op de vloer. In de haard smeulde een vuur. Het gaf nog genoeg hitte af om de ketel die erboven hing te verwarmen. De damp kwam ervan af. De oude man zag Jera kijken.

“Wil je wat soep?” vroeg hij.

Jera ging zitten in een stoel en knikte. “Heel graag.”

Hij nam de dampende kop soep aan en begon er gulzig van de eten. Het smaakte heerlijk. Hij had inmiddels erge trek gekregen. Hij at zwijgend.

Toen Jera de soep op had, zei de oude man: “vertel me nu eens wie je bent en hoe je hier verzeild bent geraakt.”

Jera vertelde dat hij uit Steenkerk kwam en op weg was naar de tovenaar op de berg om hem een vraag te stellen, maar dat hij zich vergist had in de afstand en nu in het donker niet meer alleen naar huis durfde.

“Ah!” zei de man luid. “Op weg naar Kuros! Ik dacht dat de mensen hem zo langzamerhand wel vergeten waren. Net zoals men mij vergeten is.” De man staarde mijmerend voor zich uit.

“Kuros? Is dat de naam van de tovenaar? En wie bent u dan?”

“Kuros, ja! Dat is mijn broer. Mijn naam is pater Theodorus. Hoe zei je ook weer dat jij heette?”

“Oh, sorry, mijn naam is Jera.”

“Jera. Op weg naar Kuros, mijn broer. Merkwaardig.”
Weer verzonk pater Theodorus in zijn mijmeringen. Toen keek hij Jera aan.

“Ik kan je niet naar huis brengen, mijn jongen. Ik ben oud en krakkemikkig. Maar je mag hier wel de nacht doorbrengen. Dan kun je morgenvroeg naar huis. Of je kunt je tocht voortzetten. Zo ver is het niet meer. Iemand zo jong als jij loopt het binnen een dag.”

Jera was dankbaar voor het aanbod om te blijven slapen. Hij moest er echt niet aan denken nu alleen de duisternis van het bos weer in te gaan. Hij voelde zich wel een beetje schuldig tegenover zijn ouders maar hij had een berichtje voor ze achtergelaten. Ze dachten vast dat hij al bij de tovenaer was.

“Dank u, ik neem uw aanbod graag aan,” zei Jera. “Ik blijf graag slapen, bedoel ik.”

“Prima. Heb je genoeg gegeten of wil je nog wat soep?”

Jera wilde niet onbeleefd zijn, maar hij had nog steeds trek. “Als het mag, wil ik nog wel wat,” zei hij.

Pater Theodorus gaf hem nog een kop soep en een stuk brood. Het brood was oud, maar dat vond Jera niet erg. Hij was blij met het eten.

“Woont u hier al lang?”

“Al bijna mijn hele leven.”

“Bent u een kluizenaar?”

“Nee,” zei pater Theodorus. “Al komt het daar in de praktijk wel een beetje op neer.” Hij glimlachte. “Ik ben een monnik. De laatste van dit klooster. Ooit was ik de jongste. Toen ik van middelbare leeftijd was, leefden hier nog honderd broeders. Zoals je hebt gezien is het een groot klooster. Maar op een gegeven moment kwamen er geen nieuwe monniken meer bij en uiteindelijk bleef ik

als laatste over. Ik was toen al oud. Ik had eigenlijk naar het dorp in de vallei moeten verhuizen. Maar oude bomen laten zich niet makkelijk verplanten.” Hij glimlachte weer. “Ik heb toen van deze nis een kleine woning gemaakt door de haard van de keuken erbij te betrekken.” “Wilt u iets vertellen over uw broer? Denkt u dat hij me wil helpen?”

“Mijn broer en ik zijn destijds samen tot dit klooster toegetreden. Het klooster was enkele tientallen jaren daarvóór, met de komst van de godsdienstvrijheid, opgericht.”

“Godsdienstvrijheid?” zei Jera vragend.

“Ja, dat is natuurlijk voor jouw tijd... Lange tijd is het verboden geweest het katholieke geloof in het openbaar uit te oefenen. Alleen het protestantisme was toegestaan. Met de godsdienstvrijheid is dat verbod opgeheven en bloeiden het katholieke geloof en het kloosterleven weer op.”

“Oké, ik snap het, maar sorry, u was midden in uw verhaal...”

“Eh ja, over mij en mijn broer Kuros hier in dit klooster. Welnu, ik kreeg hier een opleiding tot priester en arts en mijn broer een opleiding tot apotheker. Het klooster was beroemd om zijn hospitaal. Mijn broer werd een meester in het bereiden van medicinale kruidenmengsels. Ik stond bekend als een zeer goede arts, moet je weten. Van heinde en verre kwamen er mensen naar het klooster van Hieronymus om zich in ons hospitaal te laten behandelen. Vaak vroeg men dan in het bijzonder naar mij of naar mijn broer. Dit wekte op den duur de afgunst van de oudere broeders. En op een dag ging het mis. Kuros had in de loop van de jaren gemerkt dat hij niet alleen een

geniaal vakman was op het gebied van de farmacie, maar dat hij ook talenten bezat op het magische vlak. Toen hij hier openlijk mee experimenteerde, greep de abt dit aan om hem van 'zwarte magie' te beschuldigen. Er ontstond een hevige ruzie tussen Kuros en de andere monniken, die uiteindelijk leidde tot het vertrek van mijn broer. Ik geloof dat hij zich tot de dag van vertrek nooit met zwarte magie heeft beziggehouden, maar vanaf die dag...? Ik weet het niet, ik heb geen contact meer met hem gehad. Met het klooster is het echter alleen maar bergafwaarts gegaan sindsdien. En er zijn ook andere onverklaarbare dingen gebeurd...”

“Wat voor dingen dan?” vroeg Jera.

“Wat wil jij hem eigenlijk gaan vragen?” was pater Theodorus' wedervraag.

“Eh..., ik vroeg me af... Ik heb gehoord dat er vroeger een jaartelling was en kennis over de geschiedenis, kennis over vroeger, lang geleden... en dat niemand dat nu meer weet...”

“Daar zou Kuros wel eens meer van kunnen weten...,” zei pater Theodorus.

“Ja?” vroeg Jera.

“Hij was altijd geïnteresseerd in verleden, heden en toekomst. Tijd was een liefhebberij van hem. Hij had plannen voor een groot bouwwerk.”

“Wat voor bouwwerk? Een klokkentoren?” vroeg Jera die zich er een voorstelling van probeerde te maken.

“Hmmm, ik had niet veel op met Kuros' project en heb hem vaak afgeraden ermee door te gaan. Ik vond het te riskant, maar hij moest en zou zichzelf bewijzen. Hij had altijd het gevoel voor mij onder te doen, geloof ik. Dat kon hij niet hebben omdat hij de oudste was. Zelf hield ik

me in mijn vrije tijd bezig met luchtigere zaken. Ik heb een voorliefde voor vlinders en was indertijd bezig een grote vlinderverzameling aan te leggen. Prachtig al zeg ik het zelf. De verzameling ligt nog in de oude bibliotheek van het klooster. Zal ik je haar morgen laten zien?”

“Een andere keer graag, pater Theodorus. Morgen ga ik verder op weg naar Kuros, de tovenaar.”

“In jouw dorp is hij dus nog bekend?” vroeg de monnik.

“Nou het is meer een gerucht. Zijn naam is niet bekend en de meeste mensen zeggen dat het allemaal een fabeltje is, dat over die tovenaar op de berg. Maar ik dacht: ik kan altijd een poging wagen.”

“En nu zit je hier,” zei pater Theodorus droog. “Ik ben het met je eens. Je kunt altijd een poging wagen.”

Ze zwegen een poosje. Het was wat kouder geworden in de kamer. Er lag alleen nog as in de haard.

“Laten we maar gaan slapen,” zei pater Theodorus. Hij stond op uit zijn stoel en begon de schapenvachten bij elkaar te verzamelen, die verspreid over de vloer lagen. Hij maakte er twee bedden van, elk aan een zijde van de open haard. Uit een kast die tegen de wand stond, nam hij twee lakens en dekens en spreidde die uit over de schapenvachten. Jera trok zijn schoenen uit en kroop met zijn kleren aan in bed.

Naar het kasteel

Toen Jera wakker werd, zat pater Theodorus voor de haard met een wollen deken om zich heen. Hij was bezig het vuur aan te maken. Jera voelde hoe koud het was in de kamer en rilde. Hij stond op uit zijn bed en sloeg ook een deken om zijn schouders.

“Goedemorgen pater Theodorus,” zei Jera. “Kan ik ergens mee helpen?”

“Ha! Goedemorgen Jera, heb je lekker geslapen? Je kunt me wel helpen met het vuur. Wil je even de blaasbalg pakken en nog wat extra stukjes hout?”

Toen het vuur brandde, maakte pater Theodorus een pap met water en havervlokken. Terwijl ze aten, vroeg hij aan Jera: “Jij gaat er zeker zo vandoor?”

“Hmm,” knikte Jera met volle mond.

“Weet je hoe je moet lopen? Je gaat terug naar de hoofdroute. Dat is de route naar de bergpas. In de buurt van de bergpas moet het ergens zijn. Waarschijnlijk kun je daar wel oriënteren. Zo hoog groeien er weinig bomen en het kasteel schijnt nogal opvallend te zijn.”

Bij het afscheid bedankte Jera de monnik voor de gastvrijheid.

“Dat is goed, jongen. Een heel goede reis gewenst en ik hoop dat je de antwoorden vindt die je zoekt. En als je weer op je weg terug bent, klop je maar weer aan. Je kent nu de weg.”

“Dank u wel, heel graag.”

Pater Theodorus glimlachte. “Tot ziens!”

“Tot ziens!”

Jera vond de weg naar de hoofdroute gemakkelijk terug en dook het donkere dennenwoud weer in. Hij was blij dat hij de dag ervoor zijn goede schoenen aangedaan had, want al gauw werd de weg wat rotsachtig en minder makkelijk begaanbaar. Het was niet veel meer dan een karrenspoor met veel kuilen en hobbels. Kennelijk werd dit gedeelte van de weg minder gebruikt dan het begin van de route vanaf Steenkerk. De tocht was zwaarder dan de dag ervoor en de omgeving naargeestig. Het begon ook

nog te regenen. Jera kroop weg in zijn capuchon. Al wandelend verzonk hij in gedachten. Van die oude monnik ben ik ook niet veel wijzer geworden. Wat was dat nou met dat gebouw waar de tovenaar mee bezig was? Pater Theodorus had het liever over zichzelf en liever niet over zijn broer, leek het wel. Maar hij dacht wel dat zijn broer me zou kunnen helpen... Opeens schrok hij. Tien meter voor zich zag hij een roedel wolven het pad oversteken. Van zo dichtbij had hij de dieren nog nooit gezien. Ingespannen keek hij naar de lange stoet wolven die op een drafje achter elkaar aan liepen. Ze liepen onverstoorbaar voorbij en keken niet in zijn richting. Hoewel zijn hart in zijn keel bonsde, moest Jera erkennen dat het een mooi gezicht was. Hij bleef nog geruime tijd staan, terwijl de wolven al uit het gezicht verdwenen waren en vervolgde toen opgelucht zijn weg. Langs het pad vond hij bessenstruiken. Hij vulde zijn knapzakje met bosbessen en at het al wandelend leeg. De weg werd nu wat steiler. Het koste Jera meer inspanning dan even tevoren om meters te maken. Toch wilde hij niet langzamer gaan lopen. Hij wilde zo snel mogelijk de tovenaar spreken. Straks zou zijn moeite beloond worden, dacht hij. Eindelijk zag hij vóór zich licht door de bomen schijnen. Met een extra krachtsinspanning versnelde hij zijn pas en al gauw had hij het dichte naaldbos verlaten. Hier en daar stond er nog een boompje, maar wat er voor hem lag, was een overwegend kaal en open gebied van klei en stenen. Over plateaus op verschillende hoogtes liep een pad richting de bergpas. Het was intussen opgehouden met regenen. Een waterig zonnetje kwam vanachter de wolken tevoorschijn. De zon was al aan het dalen. Terwijl Jera omhoog liep, kreeg hij zicht op een

duister kasteel. Het stond een eind af van de route die naar de bergpas leidde. Halverwege het hoogste plateau was er een tweesprong. Volgens de aanwijzer leidde de weg naar rechts naar de 'Havikspas' en de weg naar links naar 'Slot Uylensteyn'. Dat moest het kasteel van de tovenaar zijn. Vol vertrouwen sloeg Jera linksaf. Dit was een makkelijke route over vlak terrein. Terwijl de zon onderging, wandelde Jera het pad af. Het donkere silhouet van het kasteel kwam al dichterbij. Af en toe werd het aan het oog onttrokken door een groepje bomen of een grote rots, maar anders kon Jera zijn bestemming steeds goed zien. Opgewonden spurtte hij het laatste stukje tot voor de poort van het kasteel.